

Martin je tu aneb konečně jsem rodič!

Jaroslav – 5 let a 2 měsíce

Mikuláš – 2 roky a 8 měsíců

Martin – 1 den

10. 2. 2011

Tak pánové, tahle povídka je hlavně pro vás. Chci vám v ní vyprávět o tom, jak jsem se konečně stal rodičem. Teď si asi řada z vás pomyslela: „Pch, to jsem taky a několikanásobný!“ Omyl! Jste... plodiči, ale já jsem rodič! I když trochu nedobrovolný.

Než se nám totiž mělo narodit naše třetí dítě, všichni nás varovali, že to může být porod velice, ale velice rychlý. Starší synové se předtím narodili hodně rychle. Prvorozený syn Jaroslav vykoukl na svět za pět hodin (což je na první porod slušný kvapík), mladší Mikuláš zvědavě obhlédl své rodiče už za hodinu (jen taktak jsme stihli dojet sanitkou do Fakultní nemocnice Motol).

A tak mě s manželkou Milenou trápila myšlenka, jak asi rychlý může být ten třetí porod.

Proto jsme na nic nečekali, a když se manželce dostavily časté kontrakce, vyrazila sanitkou do porodnice. Já byl v tu chvíli v práci, ale dostal jsem se do Motola v rekordním čase. Miminku se však ven ještě nechtělo. Vraceli jsme se smutně s manželkou domů a to napjaté čekání pokračovalo.

O pár dní později mě manželka v půl páté ráno vzbudila. Silné kontrakce už jsou tady! Nikdy v životě jsem nebyl rychleji probuzený.

Milena volala sanitku a já telefonem vyrušil ze spánku předem domluvené hlídání pro naše děti, protože jsem chtěl být u porodu. I přes mé trochu zmatené pobíhání po bytě kluci klidně spali dál v dětském pokoji.

Manželka běžela na WC, kde jí praskla plodová voda. Tak začínaly porody i u starších kluků, nejvyšší čas vyrazit do porodnice.

Kde je ta sanitka?

Jenže Milena skoro hned vzápětí zakřičela: „Hlavička je venku!“

To není možné!

To nemůže jít tak rychle!

Žena si šla lehnout do ložnice a já tam tu vlasatou hlavičku opravdu uviděl!

Co teď?

Co mám dělat?

155! Ještě že jsem byl u přípravy seriálu o první pomoci!

„Vidím hlavičku, co mám dělat?“ vychrlil jsem na dispečerku poté, co jsem se jí představil a nahlásil naši adresu.

„Budeme tam každou chvíli...“

„Ale ta hlavička jde ven už teď!“

„Až přijdou další kontrakce, nohy k břichu a tlačte.“

Dal jsem telefon na hlasitý odposlech a chytil jsem Mileně obě nohy. Mimčo ke mně hned po prvním zatlačení doslova vystřelilo a já jen rukama trochu přibržďoval jeho první let. Zakašlalo, malinko pokníkalo, což slyšela i dispečerka na záchrance, a pak klidně leželo na posteli. S miminem se na postel vyvalilo i moře plodové vody.

Ale to už zvonili lidé ze záchranky a vše šlo jako na drátkách. Svorkami ucpali pupeční šňůru a přestřihli ji.

Stačil jsem dát usměvavé a klidné Mileně (za což ji moc obdivuji) velikou pusku a očima jsem pohladil tiše ležícího chlapečka... Kluk!

Je to kluk! Třetí... Hlavně ať je zdravý. A už se na mě valila smršť otázek.

„Kdy to začalo?“ zajímala se doktorka.

„Teď před chvílí, je to asi deset minut.“

Příjezd záchranky probudil i kluky, kteří se přiběhli podívat, co se to děje.

„Táto, co to je? Je to kluk? Že je to kluk!“ žadonil pětiletý Jaroslav.

„Jasně že je to kluk – Martin!“

„Můžu si ho pohladit?“ dral se k Martinovi dvouletý Miky.

Naštěstí se ve dveřích objevila sestřenka, se kterou jsme domluvili hlídání, a zahнала kluky do dětského pokoje.

Mimčo zatím zavinuli do termofólie, dostalo také čepičku a fusak. Milenu zabalili do deky a vydali se s ní na Bulovku, aby tam porodila placentu. Odjezd do porodnice jim trochu zkomplikovalo počasí, v Praze už týden vydatně sněžilo. U kraje chodníku před domem stála sněhová hradba, přes kterou nebylo možné dostat hydraulická nosítka k sanitce. Záchranáři tak s nosítky běželi sto metrů až na zastávku, kde sníh nebyl, a pak pelášili po silnici zpátky k sanitce. Dodatečně jim i sestře na dispečinku moc děkuji, mají můj obdiv.

Já jsem se do sanitky nevešel, a tak jsem putoval do Nemocnice Na Bulovce autobusem. Našel jsem tam porodní sál, kde v jednom z boxů ležela Milena po úspěšném porodu placenty. Martin byl v inkubátoru v jiné místnosti. Uvolněně jsme si s manželkou sdělovali zážitky, oba šťastní, že jsme to společně zvládli, a volali jsme tu radostnou zvěst našim nejbližším.

Pak jsem si šel vyfotit Martina. Sestra mě k němu ochotně zavedla. „Jo Martin, to je ten překotný porod doma..“

Ano, překotný porod. Později jsem se díval do mobilů na časy volání a mohl jsem to tedy přesněji zachytit. Ve 4:40 Milena vytáčí

číslo záchranky, já ve 4:41 budím sestřenku na hlídání. A už za devět minut jsem volal záchranku, že vidím hlavičku.

Bylo to opravdu hektické ráno, takže jsem neměl ani čas omdlít, ani se rozklepat pochybnostmi, které mi vytanuly na myslí dodatečně. Proč si manželku nenechali v Motole už dřív? Museli přece vědět, že ten porod může být velice, ale opravdu velice rychlý. Proč Martin hned po porodu hlasitě nebrečel? Vždyť ve všech filmech je porod dítěte provázen jeho hlasitým křikem. Když je novorozenec ve filmu potichu, je to předzvěst, že je něco špatně, něco se nepovedlo... A navíc oba starší kluci přece brečeli. Neudělal jsem tedy něco špatně? Měl jsem mu dát jednu přes zadek, aby se rozplakal? Svěřil jsem se svému bratrovi, lékaři, a on mě uklidnil: „Proč by měl křičet? Šel do známého prostředí, slyšel známé hlasy.“ Asi na tom něco je. Každopádně jsem byl moc rád, když mimčo i Milču Na Bulovce ještě dodatečně prohlédli. Martin vážil 3,5 kg a měřil 49 cm. Pane Bože, děkuji ti... Snad je Martin v pořádku a snad jsem udělal všechno, jak jsem měl.

Takže pánové, chci vás uklidnit. Když se dostanete do podobné situace, nechte se do ní vtáhnout a jen dělejte, co musíte. Ono to běží samo, není jiné cesty... a všechno (strach, štěstí, nervozita, hrdost, pochyby) vám dojde až potom... později. A pokud možno, chodte k porodům, abyste věděli, co bude následovat, a potom nepanikařili. Protože nikdy nevíte, kdy se z vás stane ten opravdový rodič!

Dětské postřehy

Mikuláš (7 let)

Miky: „Martin byl někdy ještě u maminky v bříšku. A na všechno se z toho bříška díval... No možná špehoval mamce z pusy.“

Mikuláš (3 roky a 9 měsíců) a bratranec Adam (6 let)

Mikuláš: „Když jsme tam nakoukli, tak už Martin po narození plakal. My jsme to s Jandou slyšeli, když jsme tam doběkli.“

Adam: „Všechny děti, když se narodí, pláčou.“

Mikuláš: „J já jsem plakal?“

Adam: „J ty jsi plakal. Jen brontosauři nepláčou, když se narodí, protože se vyléknou z vajíčka.“

Jaroslav (4 roky a 10 měsíců)

Jaroslav: „Já bych chtěl být řena, abych cítil to miminko, co dělá v bříšku, jak si tam hraje.“

